

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
Director: Rafael Nadal.
Directors adjunts: Juancho Dumall i Sebastián Serrano.
Subdirectors: Iosu de la Torre, Bernat Gasulla, José Antonio Sorolla i Joan Manuel Perdigó.
Director d'art: Ferran Grau. **Delegat a Madrid:** Manuel Vilasero.

ÀREES. **Tancament:** Alfons Ribera. **Opinió:** Enric Sala i Albert Garrido. **Internacional:** Marta López. **Política:** Carles Cols. **Economia:** Joaquín Romero. **Societat:** Luis Mauri.
Catalunya: Miguel Ángel Maestro. **Gran Barcelona:** Javier Belmonte. **Esports:** David Torras. **cult:** Teresa Cendrós. **Edició gràfica:** Xavier Jubierre i Ferran Sendra.
Diagramació: Ricard Sans. **Infografia:** Ricard Gràcia. **Documentació:** Miren Casado. **Edició en català:** Ricard Fité. **Edició digital:** Pep Puig.
Secretari general de redacció: Xavier Martínez Chico. **Directora de Comunicació:** Montserrat Baldomà.

Editorials

L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
 Els articles exposen posicions personals.

Un servei secret molt poc secret

Només dos mesos i mig després de ser confirmat en el càrrec, cosa que passava per primera vegada a un responsable dels serveis secrets, el director del Centre Nacional d'Intel·ligència (CNI), Alberto Saiz, abandonat pel Govern, va presentar dijous la dimissió i ahir va ser rellevat pel general Félix Sanz Roldán.

Saiz ha dimitit després d'una campanya d'acusacions no provades sobre suposat ús de diner públic per a activitats privades, com reformes a casa seva o viatges exòtics per caçar o pescar. També va ser acusat de contractar familiars, acusació que no va negar, encara que va assegurar que havien superat tots els exàmens i controls exigits. Dues vegades, davant la

Comissió de Defensa, pública, i davant de la de Fons Reservats, secreta, va presentar factures per rebatre les acusacions, però això no ha servit de res.

La seqüència dels fets indica en primer lloc que el Govern ha fallat en les seves previsions perquè la campanya es va iniciar abans de la renovació de Saiz en el càrrec. Va ser ratificat i després se l'ha deixat caure sense més explicacions. Però el fet més greu és que les acusacions anònimes procedien del mateix servei secret, probablement d'un nucli d'agents descontentos, alguns dels quals havien dimitit dels seus càrrecs o havien estat destituïts.

Aquesta falta de control de la rebel·lió interna, que ha portat el servei secret a deixar de ser-ho, convertit cada dia en titular de

portada d'alguns mitjans de comunicació, és una raó suficient perquè Saiz abandonés el càrrec. Un servei d'intel·ligència no pot sobreviure sense cohesió i control intern i exposat cada dia a la curiositat pública.

Però ara el Govern no pot premiar els responsables de les filtracions entregant sense més ni més el cap del seu enemic. Ha d'actuar amb contundència i depurar els que, incomplint el primer deure al CNI, la lleialtat al comandament i la discreció, han posat en perill el prestigi de la institució.

Per a aquesta missió de recuperar la disciplina i el prestigi, el Consell de Ministres va nomenar ahir el general a la reserva Sanz Roldán, cap de la cúpula militar entre el 2004 i el 2008 i que ara assessorava el president del Govern en qüestions de defensa. Després de vuit anys sota el comandament d'un civil, un militar torna a dirigir el CNI, però això serà la cosa menys important si la seva autoritat és un aval per depurar les responsabilitats que s'han d'exigir als agitadors.

El Tour a Catalunya

A vui comença a Mònaco una edició molt especial del centenari Tour de França. Dues etapes, la sisena i la setena, transcorreran íntegrament en territori català, amb arribada a Andorra el dia 10 de juliol. El dia anterior, Barcelona haurà estat per tercera vegada en la història una de les metes de la ronda francesa, un dels esdeveniments esportius més rellevants del planeta des del 1903.

Aquest any es repetiran escenes recordades per molts ciutadans, com les etapes de 1957 i 1965, en especial aquesta última, guanyada en solitari a Montjuïc per l'enyorat José Pérez-Francés. El Tour és una novia cobejada per molts pretendents. Més de 250 ciutats fan cua cada any per albergar una caravana de 4.500 persones que, per descomptat,

generen negoci per on passen. No ens hem d'enganyar: accedir a una etapa del Tour significa també un desemborsament per a les institucions, que alguns poden veure com una inversió desmesurada, possiblement aplicable a altres partides esportives. Però no és menys cert que més enllà dels beneficis immediats, el suplement de promoció que significa figurar al calendari del Tour és difícilment computable, però altament productiu per al territori.

L'etapa de dijous que ve entre les ciutats de Girona i Barcelona transcorre per una gran part de la Costa Brava i el Maresme. L'etapa següent, que passa per Terrassa, Manresa i la Seu d'Urgell, recorre la Catalunya interior. És una bona oportunitat per donar a conèixer el país i per celebrar conjuntament l'espectacle, multicolor i sobre rodes, més gran del món.

Noms propis

Roberto Micheletti
 President colpista d'Hondures

A l'avançar la seva por que el retorn de Manuel Zelaya al país pot provocar un vessament de sang, Micheletti no fa res més que avisar que no li tremolarà la mà per reprimir els seus adversaris.

Jordi Varela
 Director gerent del Sant Pau

La feina acumulada durant mig segle ha permès arribar a la inauguració ahir del nou hospital de Sant Pau, que allibera per a altres usos els 13 pavellons on fins ara s'ha atès els malalts.

José María Aznar
 Expresident del Govern

Les conseqüències de «deixar caure» les entitats en dificultats han estat tan devastadores que Aznar hauria de revisar les seves conviccions *neocón* abans d'oposar-se al rescat de caixes i bancs mitjançant el FROB.

Franck Ribéry
 Jugador del Bayern Munic

La incompareixença del futbolista a l'entrenament d'ahir confirma que ha abraçat l'estratègia de Florentino Pérez per fixar-lo: provocar una tensió permanent entre el jugador i el club que li paga.

Carles Mundó
 Mitjans de Comunicació

Els poquíssims problemes sorgits durant els primers dies de l'apagada analògica a Catalunya proven que la planificació del canvi es va fer de la manera adequada i l'usuari se n'ha beneficiat.

Petits detalls

JOSEP CUNÍ

Admiració

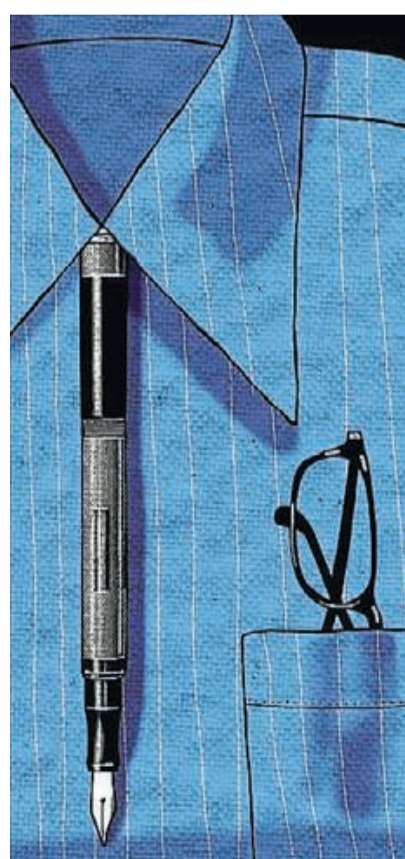
No va negar mai que **Josep Pla** el va influir. Només cal llegir la introducció a l'entrevista que li va fer per a *Serra d'Or* el 1965 per adonar-se de fins a quin punt va portar el contagi a la seva creació literària, llavors incipient. Així, al text recopilat a *L'àguila daurada*, la descripció de la gran postal que és *L'Empordanet* redueix la seva mirada fins a concentrar-se en la sala on **Pla** rep **Porcel** «mig a les fosques, llevat del tros de sota la campana i de devora les finestres». Els

adjectius són precisos per definir l'ambient i la personalitat de qui en malparlava en públic, però que els clavava a les seves pàgines. I el desitjós aspirant arribat d'Andratx va aprendre la lliçó de tal manera, que fins a l'últim paràgraf de la seva última novel·la és un exemple de l'ús creatiu, adequat i encertat del qualificatiu. O ¿què és sinó «la mar resplendia, olorosa a frescor salada i herba»? En **Baltasar Porcel** tot era literatura. O tot era interessant per al seu món. Lletres i pensament, viatges i observació, crònica i crítica, carisma i tossuderia, rigor i provocació, forma i fons, criteri i revisió, suport i desafecció, amistat i distància, egoisme i generositat en les mateixes dosis que mostrava i amagava, facilitava i negava, vivia i moria en ell, perquè ell era així. I sobre aquesta amalgama va construir la seva imatge i d'aquesta va ser víctima. Per això, també, com **Pla**, **Porcel** necessitarà el seu temps perquè els recels que havia generat, les granel·lades que provocava, les distàncies que marcava o la vanitat que projec-

tava deixin pas a una obra vasta en volum i riquesa pel valor de la paraula i la seducció de la imatge, la dissecció dels personatges i la mirada al seu món, la tradició del seu origen i la força del seu Mediterrani.

Tírria

Així era ell i així ho va deixar escrit. Però hi va haver un moment en què el seu revers públic va pesar més que el seu anvers literari. La seva pròpia creació del personatge que interpretava fins a fascinar-lo i que anava per lliure en un món de capelles i tripijocs, clans i favors mutus, grups afins i reductes ideològics, li va negar l'aplaudiment d'una part del públic, que va anteposar la fòbia a la filia i la condemna a la curiositat. Fins a prohibir-se llegir-lo, ignorar-lo literàriament i no redimir-lo en vida. La seva aposta periodística, d'articulista diari, de polemista radiofònic o televisiu, va afegir més llenya al foc fatu que tant li agrada encendre a Catalunya. I que ho

MÀRIA TITOS

fa amb la dissimulada intensitat de convertir el país en la foguera on cremar els seus fills més lúcids per evitar que la nostra laica inquisició vegi reflectides les seves pròpies vergonyes al mirall del lliure pensador. **Jordi Pujol** hi va contribuir, a això. No pel suport polític de **Porcel** a la seva Administració, que, si n'hi va haver, ho va compensar amb dures crítiques, sinó per la facilitat que va obtenir dels governs nacionalistes per tirar endavant projectes culturals i sociològics que alguns observadors han considerat part del patrimoni ideològic del pujolisme. **Porcel** va ser tot això perquè tot li interessava. I els que el vam conèixer sabem dels seus múltiples interessos tant com de les proves a què et sotmetia per integrar-te en el seu grup de respectats. Pocs. I després de la greu malaltia, menys. Haver-la superat ho va considerar una victòria. Que si alguna cosa es poden permetre els herois, és deixar de ser complaents amb els que han deixat de considerar. ¿Egoista? I és clar! Com tot gran artista.